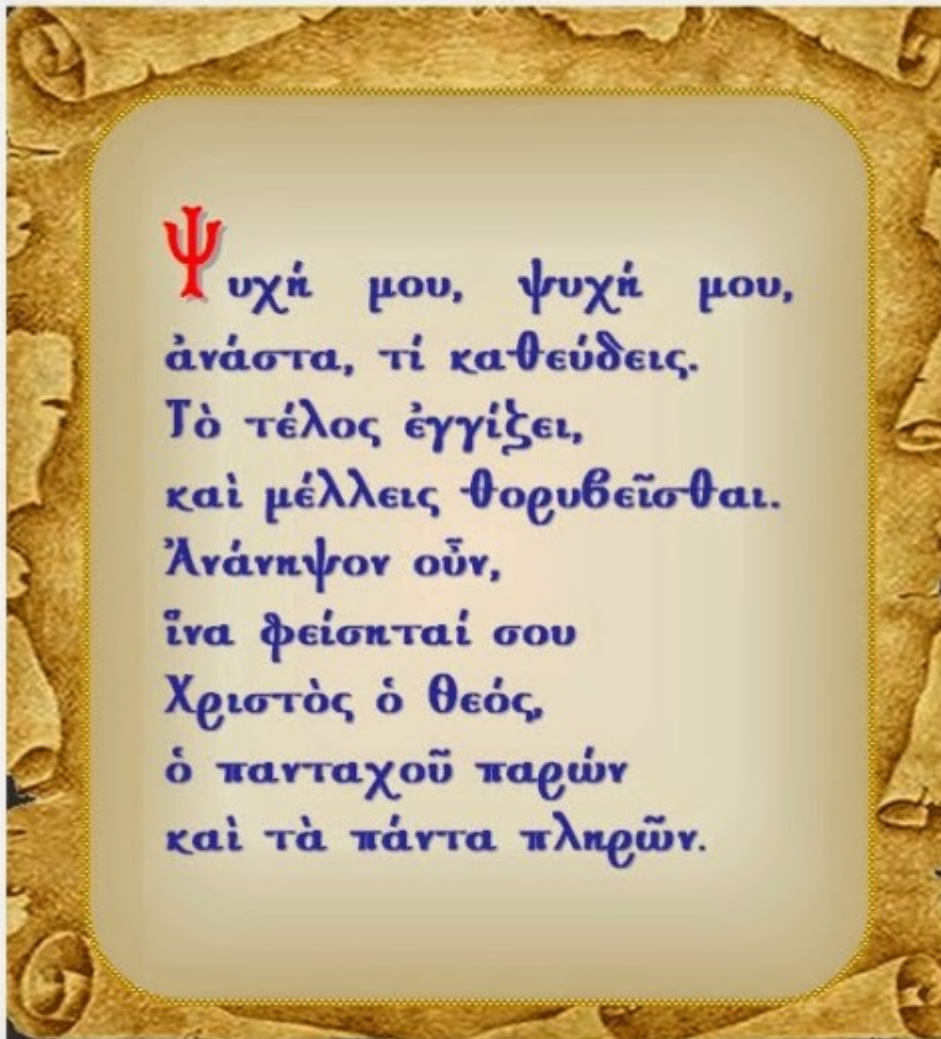

Ακολουθία του Μεγάλου Κανόνος- Ποίημα του Αγίου Ανδρέα Ιεροσολυμίτη Αρχιεπισκόπου Κρήτης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:agiasofiapeiraios.blogspot.com

Ακολουθία του Μεγάλου Κανόνος

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Ψάλλεται μετά τοῦ στίχου: Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμὸς.

«Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός,
καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεὸς τοῦ Πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται». (Δίς)

Πόθεν ἄρξομαι θρηνεῖν, τὰς τοῦ ἀθλίου μου βίου πράξεις;
ποῖαν ἀπαρχήν, ἐπιθήσω Χριστέ, τῇ νῦν θρηνωδίᾳ;
ἀλλ’ ὥς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Δεῦρο τάλαινα ψυχή, σὺν τῇ σαρκί σου τῷ πάντων Κτίστη,
ἐξομολογοῦ καὶ ἀπόσχου λοιπόν, τῆς πρὶν ἀλογίας,
καὶ προσάγαγε Θεῷ, ἐν μετανοίᾳ δάκρυα.

Τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, τῇ παραβάσει παραζηλώσας,
ἔγνων ἐμαυτόν, γυμνωθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς αἰδίου,
Βασιλείας καὶ τρυφῆς, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου.

Οἷμοι τάλαινα ψυχή! τὶ ὠμοιώθης τῇ πρώτῃ Εὐᾷ;
εἶδες γὰρ κακῶς, καὶ ἐτρώθης πικρῶς, καὶ ἤψω τοῦ ξύλου,
καὶ ἐγεύσω προπετῶς, τῆς παραλόγου βρώσεως.

Ἄντὶ Εὐᾷς αἰσθητῆς, ἡ νοητὴ μοὶ κατέστη Εὐᾷ,
ὁ ἐν τῇ σαρκί, ἐμπαθὴς λογισμός, δεικνὺς τὰ ἡδέα,
καὶ χορτάζων με αἰεὶ, τῆς ἰοβόλου βρώσεως.

Ἐπαξίως τῆς Ἑδέμ, προεξερρίφη ὥς μὴ φυλάξας,
μίαν σου Σωτήρ, ἐντολὴν ὁ Ἀδάμ, ἐγὼ δὲ τὶ πάθω,
ἄθετῶν διαπαντὸς τὰ ζωηρά σου λόγια;

Τὴν τοῦ Κάϊν ὑπελθῶν, μαιφονίαν τῇ προαιρέσει,
γέγονα φονεὺς, συνειδότι ψυχῆς, ζώσας τὴν σάρκα,
καὶ στρατεύσας κατ’ αὐτῆς, ταις πονηραῖς μου πράξεσι.

Τὴν τοῦ Ἀβελ Ἰησοῦ, οὐχ ὠμοιώθην δικαιοσύνη,

δῶρά σοι δεκτά, οὐ προσῆξα ποτέ, οὐ πράξεις ἐνθέους,
οὐ θυσίαν καθάραν, οὐ βίον ἀνεπίληπτον.

Ὡς ὁ Κάϊν καὶ ἡμεῖς, ψυχὴ ἀθλία τῷ πάντων Κτίστη,
πράξεις ῥυπαράς, καὶ θυσίαν ψεκτήν, καὶ ἄχρηστον βίον,
προσηγάγομεν ὁμοῦ, διὸ καὶ κατεκρίθημεν.

Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι,
σάρκα καὶ ὀστέα, καὶ πνοὴν καὶ ζωὴν.
Ἄλλ' ὦ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καὶ Κριτὰ μετανοοῦντα δέξαι με.

Ἐξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τὰς ἀμαρτίας ἃς εἰργασάμην,
καὶ τὰς τῆς ψυχῆς, καὶ σαρκός μου πληγάς, ἃς μοι ἔνδον ἐχθροί,
μιαιφόνοις λογισμοῖς, ληστρικῶς ἐναπέθηκαν.

Εἰ καὶ ἤμαρτον Σωτήρ, ἀλλ' οἶδα ὅτι φιλόανθρωπος εἶ,
πλήττεις συμπαθῶς, καὶ σπλαγχνίζῃ θερμῶς, δακρύοντα βλέπεις,
καὶ προστρέχεις ὡς Πατήρ, ἀνακαλῶν τὸν Ἄσωτον.

Ἐρρώμιμένον μὲ Σωτήρ, πρὸ τῶν θυρῶν σου κἄν ἐν τῷ γήρει,
μὴ μὲ ἀπορρίψῃς εἰς Ἄδου κενόν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τέλους,
ὡς φιλόανθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεσιν.

Τὴν οὐσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας ἐν ἄσωτίᾳ, ἔρημός εἰμι,
ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ κράζω.
Ὁ Πατήρ τῶν οἰκτιρμῶν, προφθάσας σὺ με οἴκτειρον.

Ὁ λησταῖς περιπεσῶν, ἐγὼ ὑπάρχων τοῖς λογισμοῖς μου,
ὅλως ὑπ' αὐτῶν τετραυμάτισμαι νῦν, ἐπλήσθην μωλώπων,
ἀλλ' αὐτὸς μοι ἐπιστάς, Χριστὲ Σωτήρ ἰάτρευσον.

Ἱερεὺς με προΐδων, ἀντιπαρῆλθε, καὶ ὁ Λευΐτης,
βλέπων ἐν δεινοῖς, ὑπερεῖδε γυμνόν, ἀλλ' ὁ ἐκ Μαρίας,
ἀνατείλας Ἰησοῦς, σὺ ἐπιστάς μὲ οἴκτειρον.

Ὁ Ἀμνὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων πάντων τὰς ἀμαρτίας,
ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μετανοίας ὁ καιρὸς, προσέρχομαί σοι τῷ Πλαστοουργῷ μου,
ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἀμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Μὴ βδελύξῃ με Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς τοῦ σοῦ προσώπου,
ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων ἄφεςιν.

Τὰ ἐκούσια Σωτήρ, καὶ τὰ ἀκούσια πταίσματά μου,
καὶ τὰ φανερά, καὶ κρυπτὰ καὶ γνωστά, καὶ ἄγνωστα πάντα,
συγχωρήσας ὡς Θεός, ἱλάσθητι, καὶ σῶσόν με.

Ἐκ νεότητος Σωτήρ τὰς ἐντολάς σου παρωθησάμην,
ὅλον ἐμπαθῶς, ἀμελῶν ῥαθυμῶν, παρῆλθον τὸν βίον,
διὸ κράζω σοὶ Σωτήρ, κἄν ἐν τῷ τέλει, σῶσόν με.

Τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, καταναλώσας τῇ ἁμαρτίᾳ,
ἔρημός εἰμι ἀρετῶν εὐσεβῶν, λιμώττων δὲ κράζω,
ὁ ἐλέους χορηγός, προφθάσας σὺ με οἴκτειρον.

Σοὶ προσπίπτω Ἰησοῦ, ἡμάρτηκά σοι, ἱλάσθητί μοί,
ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαγχνος Θεός, μετανοοῦντα δέξαι με.

Μὴ εἰσέλθῃς μέτ' ἐμοῦ, ἐν κρίσει φέρων μου τὰ πρακτέα,
λόγους ἐκζητῶν, καὶ εὐθύνων ὁρμῶν, ἄλλ' ἐν οἰκτιρμοῖς σου,
παρορῶν μου τὰ δεινὰ, σῶσόν με Παντοδύναμε.

Ἅγιος Κανὼν

τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας,
εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον καὶ Εἰρμόν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.
Σὺ ἡ ὁσία Μαρία βήθει.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὴν μοὶ δίδου φωταυγῇ, ἐκ θείας ἄνωθεν προμηθείας,
χάριν ἐκφυγεῖν, τῶν παθῶν σκοτασμόν, καὶ ᾄσαι προθύμως,
τοῦ σοῦ βίου τὰ τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὑποκύψασα Χριστοῦ, τοῖς θείοις νόμοις, τούτῳ προσῆλθες,
τὰς τῶν ἡδονῶν ἀκαθέκτους ὁρμᾶς, λιποῦσα καὶ πᾶσαν,
ἀρετὴν πανευλαβῶς, ὡς μίαν ἐκατέρωθωσας.

Τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκεσίαις σου ἡμᾶς, Ἀνδρέα ῥῦσαι παθῶν ἀτίμων,

καὶ τῆς βασιλείας, νῦν Χριστοῦ κοινωνοὺς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ,
ἀνυμνοῦντάς σε κλεινέ, ἀνάδειξον δεόμεθα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι

Ὑπερούσιε Τριάς, ἡ ἐν Μονάδι προσκυνουμένη, ἄρον τὸν κλοιόν,
ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς εὐσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα καταλύξεως.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, καὶ προστασία τῶν σὲ ὑμνούντων,
ἄρον τὸν κλοιόν, ἀπ' ἐμοῦ τὸν βαρύν, τὸν τῆς ἁμαρτίας,
καὶ ὡς Δέσποινα ἀγνή, μετανοοῦντα δέξαι με.

Ὦδὴ β'. Ὁ Εἰρμός.

«Πρόσεχε, οὐρανὲ καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν,
τὸν ἐκ Παρθένου σαρκί, ἐπιδημησαντα». (Δίς)

Τροπάρια

Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω· γῆ ἐνωτίζου φωνῆς,
μετανοούσης Θεῷ, καὶ ὑμνούσης αὐτόν.

Πρόσχεσ μοι, ὁ Θεὸς ὡς οἰκτίρμων, ἰλέω ὄμματί σου,
καὶ δέξαι μου, τὴν θερμὴν ἐξομολόγησιν.

Ἠμάρτηκα, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι·
ἀλλ' οἰκτερον ὡς Θεός, Σωτὴρ τὸ ποίημά σου.

Ζάλη με, τῶν κακῶν περιέχει, ἀλλὰ εὐσπλάγχνῳ ῥοπῇ
καθὼς τῷ Πέτρῳ κἄμοί, τὴν χεῖρα ἔκτεινον.

Δάκρυα, ὡς ἡ Πόρνη Οἰκτίρμον, προβάλλομαί σοι Χριστέ·
ἱλάσθητί μοι Σωτήρ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἠμαύρωσα, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, ταῖς τῶν παθῶν ἡδοναῖς,
καὶ ὅλως ὅλον τὸν νοῦν, χοῦν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, τὴν στολὴν μου τὴν πρώτην, ἣν ἐξυφάνατό μοι,
ὁ Πλαστουργὸς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐνθεν κεῖμαι γυμνός.

Ἐνδέδυμαι, διερρήγμένον χιτῶνα, ὃν ἐξυφάνατό μοί,
ὁ ὄφεις τῇ συμβουλῇ, καὶ καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τοῦ φυτοῦ τὸ ὠραῖον, καὶ ἠπατήθην τὸν νοῦν,
καὶ ἔνθεν κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Ἐτέκτινον, ἐπὶ τὸν νῶτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παθῶν,
μακρύνοντες κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν.

Ἀπώλεσα, τὸ πρωτόκτιστον κάλλος, καὶ τὴν εὐπρέπειάν μου,
καὶ ἄρτι κεῖμαι γυμνός, καὶ καταισχύνομαι.

Κατέρῥαψε, τοὺς δερματίνους χιτῶνας, ἡ ἁμαρτία κἄμοί,
γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τὸν στολισμὸν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς,
εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῳ παθῶν.

Ἐστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτῶνα, καὶ ἡμαγμένον αἰσchrῶς,
τῇ ῥύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ φιληδόνου ζωῆς.

Ἐσπίλῳσα, τὸν τῆς σαρκός μου χιτῶνα, καὶ κατεῤῥύπωσα,
τὸ κατ' εἰκόνα Σωτήρ, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἐπέπεσα, τῇ τῶν παθῶν ἀλγηδόνι, καὶ τῇ ἐνύλῳ φθορᾷ·
καὶ ἔνθεν νῦν ὁ ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλόῦλον, καὶ φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ,
προκρίνας νῦν τὸν βαρύν, κλοιὸν περίκειμαι.

Ἐκόσμησα, τὸν τῆς σαρκὸς ἀνδριάντα, τῇ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν,
ποικίλῃ περιβολῇ, καὶ κατακρίνομαι.

Τῆς ἔξωθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα,
τῆς ἔνδον ὑπεριδῶν, θεοτυπώτου σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν,
ταῖς φιληδόνοις ὀρμαῖς, ἐλυμηνάμην τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρὶν εἰκόνης τὸ κάλλος, Σῶτερ τοῖς πάθεσιν·
ἀλλ' ὥς ποτὲ τὴν δραχμήν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ἠμάρτηκα, ὥσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἡμάρτηκά σοι·
ὥς μύρον δέχου Σωτήρ κἄμοῦ τὰ δάκρυα.

Ὡλίσθησα, ὥς ὁ Δαυΐδ ἀκολάστως, καὶ βεβορβόρωμαι,

ἀλλ' ἀποπλύναις κἄμέ, Σωτὴρ τοῖς δάκρυσιν.

Ἰλάσθητι, ὡς ὁ Τελώνης βοῶ σοί, Σῶτερ ἰλάσθητί μοι·
οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐξ Ἀδάμ, ὡς ἐγὼ ἥμαρτέ σοι.

Οὐ δάκρυα, οὐδὲ μετάνοιαν ἔχω, οὐδὲ κατάνυξιν·
αὐτὸς μοι ταῦτα Σωτὴρ, ὡς Θεὸς δώρησαι.

Τὴν θύραν σου, μὴ ἀποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε·
ἀλλ' ἄνοιξόν μοι αὐτὴν μεταννοοῦντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι, σὺ ἀνακαλέσαί με,
καὶ δέξαι ὡς ἀγαθός, μεταννοοῦντά με.

Ἐνώτισαι, τοὺς στεναγμοὺς τῆς ψυχῆς μου,
καὶ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, προσδέχου τοὺς σταλαγμοὺς· Σωτὴρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε,
ἰκέτευε ἐκτενῶς, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰρμὸς ἄλλος.

«Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας,
καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάλαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου,
τῇ μόνη δεξιᾷ, καὶ τῇ ἰσχυΐ τῇ ἐμῇ».

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός· ἐνωτίζου ψυχὴ μου,
τοῦ Κυρίου βοῶντος· καὶ ἀποσπάσθητι τῆς πρώτης ἁμαρτίας,
καὶ φοβοῦ ὡς δικαστὴν, καὶ ὡς κριτὴν καὶ Θεόν.

Τίني ὠμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχὴ; εἴ μὴ τῷ πρώτῳ Κάϊν,
καὶ τῷ Λάμεχ ἐκείνῳ, λιθοκτονήσασα τὸ σῶμα κακουργίας,
καὶ κτείνασα τὸν νοῦν, ταις παραλόγοις ὁρμαῖς.

Πάντας τοὺς πρὸ νόμου, παραδραμοῦσα ὦ ψυχὴ, τῷ Σὴθ οὐχ ὠμοιώθης,
οὐ τὸ Ἐνὼς ἐμιμήσω, οὐ τὸν Ἐνὼχ τῇ μεταθέσει, οὐ τὸν Νῶε·
ἀλλ' ὥφθης πενιχρά, τῆς τῶν δικαίων ζωῆς.

Μόνη ἐξήνοιξας, τοὺς κατάρράκτας τῆς ὀργῆς, τοῦ Θεοῦ σου ψυχὴ μου,
καὶ κατέκλυσας πᾶσαν, ὡς γῆν τὴν σάρκα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ τὸν βίον·
καὶ ἔμεινας ἐκτός, τῆς σωστικῆς Κιβωτοῦ.

Ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς μώλωπα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς τραῦμα,

Λάμεχ θρηνῶν ἐβόα· σὺ δὲ οὐ τρέμεις ὦ ψυχὴ μου,
ρύπωθεῖσα, τὴν σάρκα καὶ τὸν νοῦν, κατασπιλώσασα.

Ὡ πῶς ἐζήλωσα, Λάμεχ τὸν πρώην φονευτὴν, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἄνδρα,
τὸν νοῦν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφόν μου δέ μου τὸ σῶμα ἀποκτείνας,
ὡς Κάϊν ὁ φονεὺς, ταῖς φιληδόνοις ὁρμαῖς!

Πύργον ἐσοφίσω, οἰκοδομήσαι, ὦ ψυχὴ, καὶ ὀχύρωμα πῆξαι,
ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις, εἰ μὴ συνέχεεν ὁ Κτίστης τὰς βουλὰς σου,
καὶ κατέαξεν εἰς γῆν, τὰ μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι· ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίξαντά μου,
τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα· ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πυρώσεις,
δηλοῦσι τὰς πληγὰς, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Ἐβρεξε Κύριος, παρὰ Κυρίου πῦρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργῶσαν,
πυρπολήσας Σοδόμων· σὺ δὲ τὸ πῦρ ἐξέκαυσας τὸ τῆς γεέννης,
ἐν ᾧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρῶς.

Γνῶτε καὶ ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Θεός, ὁ ἐρευνῶν καρδίας,
καὶ κολάζων ἐννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καὶ φλογίζων ἁμαρτίας,
καὶ κρίνων ὀρφανόν, καὶ ταπεινὸν καὶ πτωχόν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ,
κακῶν βυθιζομένη· καὶ ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρωπῶς χεῖρα βοηθείας,
ἐξέτεινε τὴν σὴν, ἐπιστροφὴν πάντων ζητῶν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὁλη προθυμία, πόθῳ προσέδραμες Χριστῷ, τὴν πρὶν τῆς ἁμαρτίας,
ὁδὸν ἀποστραφεῖσα, καὶ ἐν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη,
καὶ τούτου καθαρῶς, τελοῦσα θείας ἐντολάς.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰδωμεν ἴδωμεν, φιλανθρωπίαν ὦ ψυχὴ, τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου·
διὰ τοῦτο πρὸ τέλους, αὐτῷ σὺν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες.
Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι,
ἡμαρτηκότα σῶσον· σὸν εἰμι πλάσμα, μὴ παρίδης,
ἀλλὰ φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, τοῦ πυρὸς τῆς καταδίκης με.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννητορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων,
καὶ λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τὸν ἐλεήμονα καὶ Κτίστην καὶ Υἱόν σου,
ἰλέωσαι κἄμοί, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,
τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον».

Τροπάρια.

Πῦρ παρὰ Κυρίου ψυχὴ, Κύριος ἐπιβρέξας,
τὴν γῆν Σοδόμων πρὶν κατέφλεξεν.

Εἰς τὸ ὄρος σῶζου ψυχὴ, ὥσπερ ὁ Λῶτ ἐκεῖνος,
καὶ εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεῦγε ἐμπρησμὸν ὧ ψυχὴ, φεῦγε Σοδόμων καῦσιν,
φεῦγε φθορὰν θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Σωτήρ· Ἠμαρτὸν ἡμαρτον σοὶ·
ἄνες ἄφες μοι, ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἠμαρτὸν σοι μόνος ἐγώ, ἡμαρτον ὑπὲρ πάντας,
Χριστὲ Σωτήρ μὴ ὑπερίδης με.

Σὺ εἶ ὁ Ποιμὴν ὁ καλός· ζήτησόν με τὸν ἄρνα,
καὶ πλανηθέντα μὴ παρίδης με.

Σὺ εἶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, σὺ εἶ ὁ Πλαστοουργός μου·
ἐν σοὶ Σωτήρ δικαιοθήσομαι.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡ Τριάς Μονάς ὁ Θεός, σῶσον ἡμᾶς ἐκ πλάνης,
καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θεοδόχε Γαστήρ, χαῖρε θρόνε Κυρίου,

χαῖρε ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄλλος Εἰρμός.

«Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,
σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος,
Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος». (Δίς)

Πηγὴν ζωῆς κέκτημαι, σὲ τοῦ θανάτου τὸν καθαιρέτην,
καὶ βοῶ σοι ἐκ καρδίας μου, πρὸ τοῦ τέλους·
Ἥμαρτον ἱλάσθητι σωσόν με.

Τοὺς ἐπὶ Νῶε Σωτήρ, ἡσελγηκότας ἐμιμησάμην,
τὴν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην,
ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἠμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκά σοι ἱλάσθητί μοι,
οὐ γὰρ ἔστιν ὃς τις ἥμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις,
ὃν οὐχ ὑπερέβην τοις πταίσμασι.

Τὸν Χάμ ἐκεῖνον ψυχὴ, τὸν πατραλοῖαν μιμησαμένην,
τὴν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τοῦ πλησίον,
ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τὴν εὐλογίαν τοῦ Σὴμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχὴ ἀθλία·
οὐ πλατεῖαν τὴν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ,
ἔσχες ἐν τῇ γῇ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρρὸν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχὴ μου,
δεῦρο εἰς γην ῥέουσιν αἰείζων, ἀφθαρσίαν,
ἣν ὁ Ἀβραὰμ ἐκληρώσατο.

Τὸν Ἀβραὰμ ἤκουσας, πάλαι ψυχὴ μου καταλιπόντα,
γῆν πατρῶαν, καὶ γενόμενον, μετανάστην,
τούτου τὴν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυΐ τη Μαμβρῇ, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης,
τοὺς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετὰ γῆρας,
τῆς ἐπαγγελίας τὸ θήραμα.

Τὸν Ἰσαὰκ τάλαινα, γνοῦσα ψυχὴ μου καινὴν θυσίαν,
μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ,
μίμησαι αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.

Τὸν Ἰσμαὴλ ἤκουσας, νῆφε ψυχὴ μου ἐκδιωχθέντα,
ὡς παιδίσκες ἀποκύημα· βλέπε μήπως,
ὅμοιόν τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τῇ Αἰγυπτίᾳ παρωμοιώθης,
δουλωθεῖσα τὴν προαίρεσιν, καὶ τεκοῦσα, νέον Ἰσμαήλ,
τὴν αὐθάδειαν.

Τὴν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνως ψυχὴ μου δεικνυομένην·
ἀπὸ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια· τὶ μὴ ἔσχες,
βάσιν ἀσφαλῆ, τὴν εὐσέβειαν;

Τὸν Ἱερέα Θεοῦ, καὶ βασιλέα μεμονωμένον,
τοῦ Χριστοῦ τὸ ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ,
βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ στραφεῖσα εἰς τὰ ὀπίσω,
τὸ ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων·
ἄνω εἰς Σηγὼρ διασώθητι.

Τὸν ἐμπρησμόν, ὥσπερ Λῶτ, φεῦγε ψυχὴ μου τῆς ἀμαρτίας·
φεῦγε Σόδομα καὶ Γόμορρά.
φεῦγε φλόγα, πάσης παραλόγου ὀρέξεως.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι,
ὅτε ἤξεις μέτ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι,
πᾶσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τὴν δέησιν Δέσποτα, τῶν σὲ ὑμνούντων μὴ ἀπορρίψης·
ἀλλ' οἰκτείρησον Φιλάνθρωπε, καὶ παράσχου,
πίστει αἰτουμένοις τὴν ἄφεσιν.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Συνέχομαι κλύδωνι, καὶ τρικυμῖα Μῆτερ πταισμάτων,
ἀλλ' αὐτὴ μὲ νυν διάσωσον, καὶ πρὸς ὄρμον,
θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰκέσιον δέησιν, νυνὶ Ὅσια προσαγαγοῦσα,
πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον πρεσβεῖα σου, Θεοτόκον,
ἄνοιξόν μοι θείας εἰσόδους σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ταῖς σαῖς λιταῖς δώρησαι, καμοὶ τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων,
ὦ Ἀνδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας,
σὺ μυσταγωγὸς γὰρ πανάριστος.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μονὰς ἀπλῆ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι,
ὕμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σῶσον,
πίστει προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱὸν ἐν χρόνῳ Θεοκυῆτορ,
ἀπειράνδρως ἀπεκύησας· ξένον θαῦμα,
μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Και πάλιν τὸν Εἰρμόν.

«Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,
σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου· ὅτι μόνος,
Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος».

Κάθισμα Ποίημα Ἰωσήφ. Ἦχος πλ. δ' . Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Φωστῆρες θεαυγεῖς, τοῦ Σωτῆρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς,
τοὺς ἐν σκότει τοῦ βίου, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρα,
νυν εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας,
νυκτώδη πάθη ἀποδιώκοντες, καὶ τὰ λαμπρὰ κατίδωμεν
Χριστοῦ Παθήματα χαίροντες.

Ἅτερον, Ποίημα Θεοδώρου. Δόξα... Τὸ προσταχθὲν. Ὁ αὐτός

Τῶν Ἀποστόλων δωδεκάς ἡ θεόλεκτος, ἱκετηρίαν τῷ Χριστῷ νῦν προσάγαγε,
τὸ Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι,
τελοῦντας ἐν κατανύξει τὰς προσευχάς, ποιοῦντας ἐν προθυμίᾳ τὰς ἀρετάς,
ὅπως οὕτω προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν ἑνδοξὸν Ἀνάστασιν,
δόξαν αἶνον, προσάγοντες.

Καὶ νυν... Θεοτοκίον. Ὅμοιον

Τὸν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱὸν καὶ Λόγον, ἀνερμηνεύτως ὑπὲρ νοῦν
ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις,
εἰρήνην τῇ Οἰκουμένῃ εἰλικρινῇ, βραβεύσαι, καὶ τῶν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν,
πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν,
δι' ἅκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τοὺς δούλους σου.

**Μετά ταῦτα ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Τριώδια ἄνευ μετανοιῶν,
ἐν οἷς στιχολογοῦμεν καὶ τὴν δ' Ὁδὴν.**

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ. Ὁδὴ δ' Ἦχος πλ. δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἐγκρατεῖα συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι,
ἐγκρατείας τὸν καιρὸν ἡμῖν, μεσιτείαις θείαις εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τὸ σωτήριον,
Μαθητῶν χορὸς ὁ ἔνθεος, πονηρὰ συγχέων μελωδήματα.

Ἐπομβρίαις τοῦ Πνεύματος, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατηρδεύσατε,
τὸν αὐχμὸν ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθείας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Ταπεινώσασα σῶσόν με, τὸν ὑψηλοφρόνως πολιτευσάμενον,
ὥς τεκοῦσα τὸν ὑψώσαντα, τὴν ταπεινωθεῖσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἅτερον Τριώδιον. Ποίημα Θεοδώρου. Εἰρμὸς ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτὸς.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην,
κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασα τὸ κράτος σου Δέσποτα».

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀποστόλων ἡ πάνσεπτος, χοροστασία τῷ πάντων Κτίστη,
δυσωποῦσα παρακλήθητι, ἐλεῆσαι ἡμᾶς τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε.

Ὡς ἐργάται ὑπάρχοντες, Χριστοῦ Ἀπόστολοι πάντα Κόσμον
θείῳ λόγῳ γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρποὺς αὐτῷ πάντοτε.

Ἀμπελῶν ἐγενήθητε, Χριστῷ τῷ ὄντως ἡγαπημένῳ·
τὸν γὰρ οἶνον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἐξεβλύσατε τῷ Κόσμῳ Ἀπόστολοι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ὑπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς ἁγία, Πάτερ Λόγε Πνεῦμα Ἅγιον,

Θεὲ φῶς καὶ ζωὴ, φύλαττε τὴν ποίμνην σου.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, χαῖρε λυχνία λαμπαδηφόρε·
χαῖρε ὅρος ἀγιάσματος· κιβωτὲ τῆς ζωῆς, Ἀγίων ἀγία σκηνή.

Τὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη,
ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι
καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην·
δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε». (Δίς)

Τροπάρια.

Τὰ ἔργα σου μὴ παρίδης, τὸ πλάσμα σου μὴ παρόψη Δικαιοκρίτα·
εἰ καὶ μόνος ἡμαρτον ὡς ἄνθρωπος, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον Φιλάνθρωπε,
ἀλλ' ἔχεις ὡς Κύριος πάντων τὴν ἐξουσίαν, ἀφιέναι ἁμαρτήματα.

Ἐγγίζει ψυχὴ τὸ τέλος, ἐγγίζει καὶ οὐ φροντίζεις, οὐχ ἐτοιμάζη·
ὁ καιρὸς συντέμνει, διανάστηθι· ἐγγὺς ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς ἐστίν,
ὡς ὄναρ, ὡς ἄνθος ὁ χρόνος τοῦ βίου τρέχει· τί μάτην ταραττόμεθα;

Ἀνάνηψον ὦ ψυχὴ μου, τὰς πράξεις σου ἃς εἰργάσω ἀναλογίζου,
καὶ ταύταις ἐπ' ὅψεσι προσάγαγε, καὶ σταγόνας στάλαξον δακρύων σου·
εἶπε παρρησία τὰς πράξεις, τὰς ἐνθυμήσεις, Χριστῶ, καὶ δικαιώθητι.

Οὐ γέγονεν ἐν τῷ βίῳ, ἁμάρτημα οὐδὲ πρᾶξις, οὐδὲ κακία,
ἦν ἐγὼ Σωτὴρ οὐκ ἐπλημμέλησα, κατὰ νοῦν καὶ λόγον,
καὶ προαίρεσιν, καὶ θέσει, καὶ γνώμῃ, καὶ πράξει ἐξαμαρτήσας, ὡς ἄλλος οὐδεὶς
πώποτε.

Ἐντεῦθεν καὶ κατεκρίθην, ἐντεῦθεν κατεδικάσθην ἐγὼ ὁ τάλας,
ὑπὸ τῆς οἰκείας συνειδήσεως, ἥς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον.
Κριτὰ Λυτρωτά μου καὶ γνῶστα, φεῖσαι καὶ ῥῦσαι, καὶ σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ἡ κλῖμαξ ἦν εἶδε πάλαι, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις, δεῖγμα ψυχὴ μου,
πρακτικῆς ὑπάρχει ἐπιβάσεως, γνωστικῆς τυγχάνει ἀναβάσεως·
εἰ θέλεις οὖν πράξει, καὶ γνώσει καὶ θεωρίᾳ, βιοῦν ἀνακαινίσθητι.

Τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, ὑπέμεινε δι' ἔνδειαν ὁ Πατριάρχης
καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς ἤνεγκε, καθ' ἡμέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιαίνων,

πυκτεύων, δουλεύων, ἵνα τὰς δύο, γυναῖκας εἰσαγάγηται.

Γυναῖκάς μοι δύο νόει, τὴν πρᾶξιν τε καὶ τὴν γνῶσιν ἐν θεωρίᾳ·
τὴν μὲν Λεῖαν, πρᾶξιν ὡς πολύτεκνον, τὴν Ῥαχήλ δέ, γνῶσιν ὡς πολύπονον·
καὶ γὰρ ἄνευ πόνων, οὐ πρᾶξις, οὐ θεωρία, ψυχὴ κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ὦ ψυχὴ μου, ἀρίστευσον ὡς ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις,
ἵνα κτήσῃ πρᾶξιν μετὰ γνώσεως, ἵνα χρηματίσῃς νοῦς ὁρῶν τὸν Θεόν,
καὶ φθάσῃς τὸν ἄδυτον γνώφον ἐν θεωρίᾳ, καὶ γένη μεγαλέμπορος.

Τοὺς δώδεκα Πατριάρχας, ὁ μέγας ἐν Πατριάρχαις παιδοποιήσας,
μυστικῶς ἐστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικῆς ψυχῆ μου ἀναβάσεως,
τοὺς παῖδας, ὡς βάθρα, τὰς βάσεις, ὡς ἀναβάσεις, πανσόφως ὑποθέμενος.

Ἡσαῦ τὸν μεμισημένον, ζηλοῦσα ψυχὴ, ἀπέδου τῷ πτερνιστῇ σου,
τὰ τοῦ πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καὶ τῆς πατρικῆς
εὐχῆς ἐξέπесας, καὶ δις ἐπτερνίσθης ἀθλία, πράξει καὶ γνώσει· διὸ νῦν μετανόησον.

Ἐδῶμ ὁ Ἡσαῦ ἐκλήθη, δι' ἄκραν θηλυμανίας ἐπιμιξίαν·
ἀκρασίᾳ γὰρ αἰεὶ πυρούμενος, καὶ ταις ἡδοναῖς κατασπιλούμενος.
Ἐδῶμ ὠνομάσθη, ὃ λέγεται θερμασία, ψυχῆς φιλαμαρτήμονος.

Ἰὼβ τὸν ἐπὶ κοπρίας, ἀκούσας ὦ ψυχὴ μου δικαιωθέντα,
τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν οὐκ ἐζήλωςας, τὸ στερῶν οὐκ ἔσχες τῆς προθέσεως,
ἐν πᾶσιν οἷς ἔγνως, οἷς οἶδας, οἷς ἐπειράσθης, ἀλλ' ὥφθης ἀκαρτέρητος.

Ὁ πρότερον ἐπὶ θρόνου, γυμνὸς νῦν ἐπὶ κοπρίας καθηλκωμένος·
ὁ πολὺς ἐν τέκνοις καὶ περίβλεπτος, ἅπαις καὶ ἀφερέοικος αἰφνίδιον·
παλάτιον γὰρ τὴν κοπρίαν, καὶ μαργαρίτας, τὰ ἔλκη ἐλογίζετο.

Βασίλειον τὴν ἀξίαν, διάδημα καὶ πορφύραν ἡμφιεσμένος,
πολυκτῆμων ἄνθρωπος καὶ δίκαιος, πλούτῳ ἐπιβρίθων καὶ βοσκήμασιν,
ἐξαίφνης τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν βασιλείαν, πτωχεύσας ἀπεκείρατο.

Εἰ δίκαιος ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἄμεμπτος παρὰ πάντας, καὶ οὐκ ἀπέδρα,
τὰ τοῦ πλάνου ἔνεδρα καὶ σκάμματα, σὺ φιλαμαρτήμων οὔσα τάλαινα,
ψυχὴ τί ποιήσεις, ἐάν τι τῶν ἀδοκῆτων, συμβῇ ἐπενεχθῆναί σοι;

Τὸ σῶμα κατεῤῥυπώθην, τὸ πνεῦμα κατεσπιλώθην, ὅλως ἡλκώθην·
ἀλλ' ὡς ἱατρὸς Χριστὲ ἀμφότερα, διὰ μετανοίας μοι θεράπευσον,
ἀπόλυσον, κάθαρον, πλῆνον, δεῖξον χιόνος, Σωτήρ μου, καθαρώτερον.

Τὸ Σῶμά σου καὶ τὸ Αἷμα, σταυρούμενος ὑπὲρ παντῶν, ἔθηκας Λόγε·

τὸ μὲν Σῶμα, ἵνα ἀναπλάσῃς με· τὸ δὲ Αἷμα, ἵνα ἀποπλύνῃς με,
τὸ πνεῦμα παρέδωκας, ἵνα ἐμὲ προσάξῃς, Χριστὲ τῷ σῶ Γεννήτορι.

Εἰργάσω τὴν σωτηρίαν, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Κτίστης, ἵνα σωθῶμεν·
ἐκουσίως ξύλῳ ἀνεσταύρωσαι, ἡ Ἐδὲμ κλεισθεῖσα ἀνέωγνυτο·
τὰ ἄνω, τὰ κάτω, ἡ κτίσις, τὰ ἔθνη πάντα, σωθέντα προσκυνουσί σε.

Γενέσθω μοὶ κολυμβήθρα, τὸ Αἷμα τὸ ἐκ πλευρᾶς σου, ἅμα καὶ πόμα,
τὸ πηγάσαν ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, ἵνα ἐκατέρωθεν καθαίρωμαι,
χριόμενος, πίνων, ὡς χρῖσμα καὶ πόμα Λόγε, τὰ ζωηρά σου λόγια.

Γυμνὸς εἰμι τοῦ Νυμφῶνος, γυμνὸς εἰμι καὶ τοῦ γάμου, ἅμα καὶ δεῖπνου·
ἡ λαμπὰς ἐσβέσθη ὡς ἀνέλαιος, ἡ παστὰς ἐκλείσθη μοι καθεύδοντι·
τὸ δεῖπνον ἐβρώθη· ἐγὼ δὲ χεῖρας καὶ πόδας, δεθεὶς ἔξω ἀπερῶμαι.

Κρατήρα ἡ Ἐκκλησία, ἐκτήσατο τὴν Πλευράν σου τὴν ζωηφόρον,
ἐξ ἧς ὁ διπλοῦς ἡμῖν ἐξέβλυσε, κρουνὸς τῆς ἀφέσεως καὶ γνώσεως,
εἰς τύπον τῆς πάλαι, τῆς νέας, τῶν δύο ἅμα, Διαθηκῶν Σωτὴρ ἡμῶν.

Ὁ χρόνος ὁ τῆς ζωῆς μου, ὀλίγος καὶ πλήρης πόνων καὶ πονηρίας·
ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ μὲ παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι·
μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς μὲ οἷκτειρον.

Ψήγορος νῦν ὑπάρχω, θρασὺς δὲ καὶ τὴν καρδίαν, εἵκῃ καὶ μάτην·
μὴ τῷ Φαρισαίῳ συγκαταδικάσῃς με, μᾶλλον τοῦ Τελώνου τὴν ταπείνωσιν,
παράσχου μοὶ μόνε οἰκτίρμον, δικαιοκρίτα, καὶ τούτῳ συναρίθμησον.

Ἐξήμαρτον ἐνυβρίσας, τὸ σκεῦος τὸ τῆς σαρκός μου, οἶδα Οἰκτίρμον·
ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ μὲ παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ
γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου. Σωτὴρ αὐτός μοι οἷκτειρον.

Αὐτείδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσι τὴν ψυχὴν μου, βλάπτων Οἰκτίρμον·
ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ μὲ παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι· μὴ γένωμαι κτῆμα,
μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς μὲ οἷκτειρον.

Οὐκ ἤκουσα τῆς φωνῆς σου, παρήκουσα τῆς γραφῆς σου, τοῦ Νομοθέτου·
ἀλλ' ἐν μετανοίᾳ με παράλαβε, καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀνακάλεσαι·
μὴ γένωμαι κτῆμα, μὴ βρῶμα τοῦ ἄλλοτρίου· Σωτὴρ αὐτὸς μὲ οἷκτειρον.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσώματον πολιτείαν, ἐν σώματι μετελθοῦσα, χάριν Ὅσια,
πρὸς Θεοῦ μεγίστην ὄντως εἵληφας, τῶν πιστῶς τιμώντων σὲ προΐστασο·
διὸ δυσωποῦμεν, παντοίων πειρατηρίων, ἡμᾶς εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μεγάλων ἀτοπημάτων, εἰς βάθος κατενεχθεῖσα, οὐ κατεσχέθης·
ἀλλ' ἀνέδραμες λογισμῷ κρείττονι, πρὸς τὴν ἀκροτάτην διαπράξεως,
σαφῶς ἀρετὴν παραδόξως, Ἀγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα Πατέρων κλέος, εὐχαῖς σου μὴ ἐπιλάθῃ καθικετεύων,
παρεστῶς Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὅπως λυτρωθῶμεν τῆς κολάσεως,
οἱ πόθῳ προστάτην σὲ θεῖον, ἐπικαλοῦντες, τὸ Κρήτης ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἀμέριστον τῇ οὐσίᾳ, ἀσύγχυτον τοῖς προσώποις θεολογῶ σε,
τὴν Τριαδικὴν μίαν Θεότητα, ὡς ὁμοβασίλειον καὶ σύνθρονον·
βοῶ σοι τὸ Ἄσμα, τὸ μέγα, τὸ ἐν ὑψίστοις, τρισσῶς ὑμνολογούμενον.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Καὶ τίκτεις καὶ παρθενεύεις, καὶ μένεις δι' ἀμφοτέρων, φύσει Παρθένος·
ὁ τεχθεὶς καινίζει νόμους φύσεως, ἡ νηδὺς δὲ κύει μὴ λοχεύουσα.
Θεὸς ὅπου θέλει, νικᾶται φύσεως τάξις· ποιεῖ γὰρ ὅσα βούλεται.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι,
καὶ ὁδήγησον κἄμέ, ἐν τοῖς προσταγμασί σου,
καὶ δίδαξόν με Σωτὴρ, ποιεῖν τὸ θέλημά σου». **(Δίς)**

Ἐν νυκτὶ τὸν βίον μου διήλθον αἰεὶ· σκότος γὰρ γέγονε,
καὶ βαθεῖά μοι ἀχλύς, ἡ νύξ τῆς ἀμαρτίας·
ἀλλ' ὡς ἡμέρας υἱόν, Σωτὴρ ἀνάδειξόν με.

Τὸν Ῥουβὶμ μιμούμενος ὁ τάλας ἐγώ, ἔπραξα ἄθεσμον,
καὶ παράνομον βουλήν, κατὰ Θεοῦ Ὑψίστου,
μιάνας κοίτην ἐμήν, ὡς τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος.

Ἐξομολογοῦμαί σοι Χριστὲ Βασιλεῦ· Ἠμαρτον ἥμαρτον,
ὡς οἱ πρὶν τῷ Ἰωσήφ, ἀδελφοὶ πεπρακότες,

τὸν τῆς ἀγνεΐας καρπὸν, καὶ τὸν τῆς σωφροσύνης.

Ὑπὸ τῶν συγγόνων ἡ δικαία ψυχὴ, δέδοτο πέπρατο,
εἰς δουλείαν ὁ γλυκύς, εἰς τύπον τοῦ Κυρίου·
αὕτῃ δὲ ὅλη ψυχὴ, ἐπράθης τοῖς κακοῖς σου.

Ἰωσήφ τὸν δίκαιον, καὶ σώφρονα νοῦν, μίμησαι τάλαινα,
καὶ ἀδόκιμε ψυχὴ, καὶ μὴ ἀκολασταίνου,
ταῖς παραλόγοις ὁρμαῖς, ἀεὶ παρανομοῦσα.

Εἰ καὶ λάκκῳ ᾤκησε ποτὲ Ἰωσήφ, Δέσποτα Κύριε,
ἀλλ' εἰς τύπον τῆς Ταφῆς, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου·
ἐγὼ δὲ τί σοι ποτέ, τοιοῦτο προσενέγκω;

Τοῦ Μωσέως ἤκουσας τὴν θίβην ψυχὴ, ὕδασι,
κύμασι φερομένην ποταμοῦ, ὡς ἐν θαλάμῳ πάλαι,
φυγοῦσαν δρᾶμα πικρόν, βουλῆς Φαραωνίτου.

Εἰ τὰς μαίας ἤκουσας κτεινούσας ποτέ, ἄνηβον τάλαινα,
τὴν ἀρῥενωπὸν ψυχὴ· τῆς σωφροσύνης πρᾶξιν,
νῦν ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τιθηνοῦ τὴν σοφίαν.

Ὡς Μωσῆς ὁ μέγας τὸν Αἰγύπτιον νοῦν, πλήξασα τάλαινα,
οὐκ ἀπέκτεινας ψυχὴ· καὶ πῶς οἰκήσεις λέγε,
τὴν ἔρημον τῶν παθῶν, διὰ τῆς μετανοίας;

Τὰς ἐρήμους ᾤκησεν ὁ μέγας Μωσῆς· δεῦρο δὴ μίμησαι,
τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἵνα καὶ τῆς ἐν βάτῳ,
θεοφανείας ψυχὴ, ἐν θεωρίᾳ γένη.

Τὴν Μωσέως ῥάβδον εἰκονίζου ψυχὴ, πλήττουσαν θάλασσαν,
καὶ πηγνύουσαν βυθόν, τύπῳ Σταυροῦ τοῦ Θείου·
δι' οὗ δυνήσῃ καὶ σύ, μεγάλα ἐκτελέσαι.

Ἄαρῶν προσέφερε τὸ πῦρ τῷ Θεῷ, ἄμωμον ἄδολον,
ἀλλ' Ὀφνεὶ, καὶ Φινεές, ὡς σὺ ψυχὴ προσῆγον,
ἀλλότριον τῷ Θεῷ, ῥερυπωμένον βίον.

Ὡς βαρὺς τῇ γνώμῃ Φαραὼ τῷ πικρῷ, γέγονα Δέσποτα,
Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα,
καὶ ὑποβρύχιος νοῦς· ἀλλὰ βοήθησόν μοι.

Τῷ πηλῷ συμπέφυρμαι ὁ τάλας τὸν νοῦν· πλῦνόν με Δέσποτα,

τῷ λουτῇρι τῶν ἐμῶν, δακρύων δέομαί σου,
τὴν τῆς σαρκός μου στολήν, λευκάνας ὡς χιόνα.

Ἐὰν ἐρευνήσω μου τὰ ἔργα Σωτήρ, ἅπαντα ἄνθρωπον,
ὑπερβάντα ἐμαυτόν, ὁρῶ ταῖς ἁμαρτίαις,
ὅτι ἐν γνώσει φρενῶν, ἥμαρτον, οὐκ ἀγνοίᾳ.

Φεῖσαι φεῖσαι Κύριε, τοῦ πλάσματός σου· ἥμαρτον ἄνες μοι,
ὁ τῇ φύσει καθαρός, αὐτὸς ὑπάρχεις μόνος,
καὶ ἄλλος πλήν σου οὐδεὶς, ὑπάρχει ἔξω ρύπου.

Δι' ἐμὲ Θεὸς ὢν ἐμορφώθης ἐμοί, ἔδειξας θαύματα,
ἱασάμενος λεπρούς, καὶ παραλύτους σφίγγας,
Αἰμόρρου στήσας Σωτήρ, ἀφῆ κρασπέδου ρύσιν.

Τὴν Αἰμόρρουν μίμησαι ἀθλία ψυχὴ· πρόσδραμε κράτησον,
τοῦ κρασπέδου τοῦ Χριστοῦ, ἵνα ρυσθῇς μαστίγων,
ἀκούσης δὲ παρ' αὐτοῦ· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Τὴν χαμαὶ συγκύπτουσαν μιμοῦ ὦ ψυχὴ, πρόσσελθε,
πρόσπεσον, τοῖς ποσὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα σὲ ἀνορθώσῃ,
καὶ βηματίσῃς ὀρθῶς, τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου.

Εἰ καὶ φρέαρ Δέσποτα ὑπάρχεις βαθύ, βλῦσόν μοι νάματα,
ἐξ ἀχράντων σου φλεβῶν, ἵν' ὡς ἡ Σαμαρεῖτις,
μηκέτι πίνων διψῶ· ζωῆς γὰρ ρεῖθρα βλύζεις.

Σιλωὰμ γενέσθω μοι τὰ δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε,
ἵνα νίψωμαι κἄγώ, τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου,
καὶ ἴδω σὲ νοερῶς, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀσυγκρίτῳ ἔρωτι πανόλβιε, ἔυλον ποθήσασα,
προσκυνῆσαι τῆς ζωῆς, ἡξίωσαι τοῦ πόθου·
ἀξίωσον οὖν καμέ, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥεῖθρον Ἰορδάνειον περάσασα, εὗρες ἀνάπαυσιν,
τὴν ἀνώδυνον σαρκός, ἡδονὴν ἐκφυγοῦσα·
ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ, σαῖς προσευχαῖς Ὅσια.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς ποιμένων ἄριστον Ἀνδρέα σόφε, πρόκριτον ὄντα σε,

πόθω δέομαι πολλῶ, καὶ φόβω σαις πρεσβείαις,
τῆς σωτηρίας τυχεῖν, καὶ ζωῆς αἰωνίου.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Σὲ Τριάς δοξάζομεν τὸν ἕνα Θεόν· Ἅγιος, Ἅγιος,
Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα,
ἀπλῇ οὐσία Μονάς, ἀεὶ προσκυνουμένη.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τὸ φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε,
Μητροπάρθενε Θεός, ὁ κτίσας τοὺς αἰῶνας·
καὶ ἦνωσεν ἑαυτῷ, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

Ὡδὴ ς'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν,
καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου,
καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου». **(Δίς)**

Τὰ δάκρυα Σωτῆρ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς,
καθαρῶς προσφέρω, βοώσης τῆς καρδίας·
ὁ Θεὸς ἡμάρτηκά σοι, ἰλάσθητί μοι.

Ἐξένευσας ψυχὴ τοῦ Κυρίου σου, ὥσπερ Δαθὰν καὶ Ἀβειρών·
ἀλλὰ φεῖσαι κράξον, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας·
ἵνα μὴ τὸ χάσμα, τῆς γῆς σὲ συγκαλύψῃ.

Ὡς δάμαλις, ψυχὴ παροιστρήσασα, ἐξωμοιώθης τῷ Ἐφραίμ·
ὥς δορκὰς ἐκ βρόχων, ἀνάσωσον τὸν βίον,
πτερωθεῖσα πράξει, καὶ νῦν καὶ θεωρία.

Ἡ χεὶρ ἡμᾶς, Μωσέως πιστώσεται, ψυχὴ πῶς δύναται Θεός,
λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καὶ καθάραι·
καὶ μὴ ἀπογνῶς σεαυτήν, κἄν ἐλεπρώθῃς.

Τὰ κύματα, Σωτῆρ τῶν παισμάτων μου, ὡς ἐν θαλάσῃ Ἐρυθρά,
ἐπαναστραφέντα, ἐκάλυψέ με ἄφνω,
ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, ποτὲ καὶ τοὺς τριστάτας.

Ἀγνώμονα, ψυχὴ τὴν προαίρεσιν, ἔσχες ὡς πρὶν ὁ Ἰσραήλ·
τοῦ γὰρ θεοῦ μάννα, προέκρινας ἀλόγως,
τὴν φιλήδονον, τῶν παθῶν ἀδηφαγίαν.

Τὰ ὕεια, κρέα καὶ τοὺς λέβητας, καὶ τὴν Αἰγύπτιον τροφήν,
τῆς ἐπουρανίου, προέκρινας ψυχὴ μου,
ὡς ὁ πρὶν ἀγνώμων, λαὸς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Τὰ φρέατα, ψυχὴ προετίμησας, τῶν Χαναναίων ἐννοιῶν,
τῆς φλεβὸς τὴν πέτραν, ἐξ ἧς ὁ τῆς σοφίας,
ὡς κρατὴρ προχέει, κρουνοὺς θεολογίας.

Ὡς ἔπληξε, Μωσῆς ὁ θεράπων σου, ῥάβδῳ τὴν πέτραν τυπικῶς,
τὴν ζωοποιόν σου, Πλευρὰν προδιετύπου·
ἐξ ἧς πάντες πόμα, ζωῆς Σωτὴρ ἀντλοῦμεν.

Ἐρεύνησον, ψυχὴ κατασκόπευσον, ὡς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ,
τῆς κληροδοσίας, τὴν γῆν ὁποία ἐστί,
καὶ κατοίκησον, ἐν αὐτῇ δι' εὐνομίας.

Ἀνάστηθι, καὶ καταπολέμησον, ὡς Ἰησοῦς τὸν Ἀμαλήκ,
τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, καὶ τοὺς Γαβαωνίτας,
τοὺς ἀπατηλοὺς λογισμοὺς, ἀεὶ νικῶσα.

Διάβηθι, τοῦ χρόνου τὴν ῥέουσιν, φύσιν ὡς πρὶν ἡ Κιβωτός,
καὶ τῆς γῆς ἐκείνης, γενοῦ ἐν κατασχέςσει,
τῆς ἐπαγγελίας ψυχῇ· Θεὸς κελεύει.

Ὡς ἔσωσας, τὸν Πέτρον βοήσαντα, σῶσον προφθάσας μὲ Σωτὴρ,
τοῦ θηρὸς μὲ ῥῦσαι, ἐκτεῖνας σου τὴν χεῖρα,
καὶ ἀνάγαγε τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ·
ἀλλ' ἐκ τῶν ἀδύτων, βυθῶν τῆς ἁμαρτίας,
καὶ τῆς ἀπογνώσεώς με, προφθάσας ῥῦσαι.

Ἐγὼ εἶμι, Σωτὴρ ἦν ἀπώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμὴν·
ἀλλ' ἀνάψας λύχνον, τὸν Πρόδρομόν σου Λόγε,
ἀναζήτησον, καὶ εὗρε τὴν σὴν εἰκόνα.

Ὅσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἵνα παθῶν, φλογμὸν κατασβέσειας, δακρύων ἔβλυζες αἰεί,

ὄχετοὺς Μαρία, ψυχὴν πυρπολουμένη·
ὦν τὴν χάριν νέμοις, κάμοι τῷ σῷ οἰκέτῃ.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάθειαν, ἐκτήσω οὐράνιον, δι' ἀκροτάτης ἐπὶ γῆς,
πολιτείας, Μῆτερ· διὸ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας,
ἐκ παθῶν ῥυσθῆναι, προσλήψεως δυσώπει.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς Κρήτης σε, Ποιμένα καὶ πρόεδρον, καὶ Οἰκουμένης πρεσβευτήν,
ἐγνωκῶς προστρέχω, Ἀνδρέα καὶ βοῶ σοί.
Ἐξελοῦ μέ Πάτερ, βυθοῦ τῆς ἀμαρτίας.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριάς εἰμί, ἀπλὴ ἀδιαίρετος, διαιρετὴ προσωπικῶς,
καὶ Μονὰς ὑπάρχω, τῇ φύσει ἡνωμένη.
Ὁ Πατὴρ φησιν, ὁ Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου, Θεὸν ἡμῖν ἔτεκε, μεμορφωμένον καθ' ἡμᾶς,
ἀλλ' ὡς Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε,
ἵνα ταῖς πρεσβείαις, ταῖς σαῖς δικαιωθῶμεν.

Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν,
καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἰδοῦ κατωτάτου,
καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου».

Κοντάκιον αὐτόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ψυχὴ μου ψυχὴ μου, ἀνάστα, τὶ καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει,
καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσῃταί σου Χριστὸς
ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ἱατρεῖον βλέπων ἀνεωγμένον, καὶ τὴν ἐκ τούτου τῷ Ἀδὰμ
πηγάζουσαν ὑγείαν, ἔπαθεν, ἐπλήγη ὁ διάβολος, καὶ ὡς
κινδυνεύων ὠδύρετο, καὶ τοῖς αὐτοῦ φίλοις ἀνεβόησε· τί ποιήσω τῷ Υἱῷ τῆς
Μαρίας; κτείνει μέ ὁ Βηθλεεμίτης, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν.

Συναξάριον.

τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν

Τῇ Πέμπτῃ τῆς πέμπτης Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν,
κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν
τοῦ Μεγάλου καὶ κατανυκτικοῦ Κανόνος.

Στίχοι. Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου. Ἄδουσι νυνὶ Κανόνα σοὶ τὸν Μέγαν.

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμούς καὶ τὰ Τροπάρια, ὡς ἔπεται, μετὰ τῶν
μετανοιῶν ἀνὰ ἐκάστῳ.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ληστὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοὶ βοήσαντα,
τὸ Μνήσθητί μου προαπειργάσω·
αὐτοῦ τῆς μετανοίας ἀξίωσον κἄμὲ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Μανωὲ ἀκούεις πάλαι ψυχὴ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον,
καὶ τὸν ἐκ στεῖρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας·
αὐτοῦ τὸ εὐσεβὲς μιμησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Τὴν τοῦ Σαμψῶν ζηλώσασα ῥαθυμίαν,
τὴν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου,
ψυχὴ προδοῦσα τοῖς ἄλλοφύλοις,
διὰ φιληδονίας, τὴν σώφρονα ζωὴν καὶ μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γην.

Ὁ πρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς ἄλλοφύλους νυν παρὰ νάλωμα,
τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας εὐρέθη, ἀλλ' ἔκφυγε ψυχὴ μου,
τὴν μίμησιν, τὴν πρᾶξιν, τὴν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Βαρὰκ καὶ Ἰεφθάε οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν,
μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἄρρενόφρων, αὐτῶν ταῖς ἀριστείαις,
ψυχὴ ἄρρενωθεῖσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τὴν Ἰαήλ ἀνδρείαν ἔγνωσ ψυχὴ μου, τὴν τὸν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καὶ σωτηρίαν ἐργασαμένην, τὸν πάσσαλον ἀκούεις, δι' οὗ σοὶ ὁ Σταυρὸς εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Θύσον ψυχὴ θυσίαν ἐπαινουμένην, πρᾶξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καὶ σφάξον ὥσπερ θῦμα, τὰ πάθη τῆς σαρκὸς τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Τοῦ Γεδεῶν τὸν πόκον νόει ψυχὴ μου, ἐξ οὐρανοῦ τὴν δρόσον ὑπόδεξαι, καὶ κύψον ὥσπερ κύων καὶ πῖε, τὸ νᾶμα τὸ ἐκ νόμου, ῥυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἦλεὶ τοῦ ἱερέως τὴν καταδίκην, ψυχὴ μου ἐπεσπάσω δι' ἔνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένη τὰ πάθη, ἐν σοὶ ὥσπερ ἐκεῖνος, τὰ τέκνα ἐνεργεῖν τὰ παράνομα.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

Ἐν τοῖς κριταῖς Λευίτης δι' ἐμμελείας, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς δώδεκα, φυλαῖς διεῖλε ψυχὴ μου, ἵνα τὸ μῖσος θριαμβεύση, τὸ ἐκ Βενιαμὶν τὸ παράνομον.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ἡ φιλοσώφρων Ἄννα προσευχομένη, τὰ χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἵνεσιν, φωνὴ δὲ ταύτης οὐκ ἐξηχεῖτο· ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὔσα, Υἱὸν τῆς προσευχῆς τίκτει ἄξιον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουήλ,
ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίου, αὐτὸν ζήλου ψυχὴ μου,
καὶ κρίναι πρὸς τῶν ἄλλων τὰ ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δαυὶδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι,
τοῦ θείου μύρου· σὺ οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνω Βασιλείαν εἰ θέλεις,
μύρω χρῆσαι τοῖς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ἡμῶν, Ἄγιε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἐλέησον τὸ πλάσμα σου Ἐλεῆμον, οἴκτειρον τῶν χειρῶν σου
τὸ ποίημα, καὶ φεῖσαι πάντων ἡμαρτηκότων,
καὶ μοῦ τοῦ ὑπὲρ πάντας, τοῖς σοῖς ὑπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἀνάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα,
Υἱὸν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμῶν τὸ συνεκλάμπον Πατρὶ τε, καὶ
Υἱῷ, Πνεῦμα Ἅγιον.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ὑπὲρ φύσιν Τόκον σου προσκυνοῦμεν, τὴν κατὰ φύσιν δόξαν τοῦ
βρέφους σου, μὴ διαιροῦντες Θεογεννητορ· ὁ εἷς γὰρ τῷ προσώπῳ,
διττὸς ὁμολογεῖται ταῖς φύσεσιν.

Εἶθ' οὕτω ταὰς λοιπὰς Ὁδὰς τοῦ Κανόνος.

Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου,
οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν· καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν.
Ἀλλὰ μὴ παραδῶῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός». **(Δίς)**

Ἡμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καὶ ἠθέτησα τὴν ἐντολήν σου·
ὅτι ἐν ἁμαρτίαις προήχθην, καὶ προσέθηκα τοῖς μῶλωσι τραῦμα ἐμοί,
ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Τὰ κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου· ἴδε μου τὴν ταπείνωσιν,
ἴδε καὶ τὴν θλίψίν μου, καὶ πρόσχευε τῇ κρίσει μου νῦν· καὶ αὐτὸς μὲ ἐλέησον
ὡς εὐσπλαγχνος ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ψυχὴ τὰς ὄνους,

πάρεργον τὸ βασίλειον εὖρε, πρὸς ἀνάρρῃσιν.

Ἄλλ' ὄρα μὴ λάθῃς σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ὀρέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυΐδ ποτέ, ὁ πατρόθεος, εἰ καὶ ἤμαρτε διττῶς ψυχὴ μου,
βέλει μὲν τοξευθεὶς τῆς μοιχείας, τῷ δὲ δόρατι ἀλοῦς
τῆς τοῦ φόνου ποινῆς. Ἄλλ' αὐτὴ τὰ βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ
γνώμην ὀρμαῖς.

Συνῆψε μὲν, ὁ Δαυΐδ ποτέ, ἀνομήματι τὴν ἀνομίαν,
φόνῳ γὰρ τὴν μοιχείαν ἐκίρνα, τὴν μετάνοιαν εὐθὺς παραδείξας διπλῆν.
Ἄλλ' αὐτὴ πονηρότερα εἰργάσω ψυχὴ, μὴ μεταγνοῦσα Θεῷ.

Δαυΐδ ποτὲ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι,
ὕμνον, δι' οὗ τὴν πρᾶξιν ἐλέγχει, ἣν εἰργάσατο κραυγάζων.
Ἐλέησόν με, σοὶ γὰρ μόνῳ ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ· αὐτὸς καθάρισόν με.

Ἡ Κιβωτός, ὡς ἐφέρετο, ἐπιδίφριος ὁ Ζᾶν ἐκεῖνος,
ὅτε ἀνατραπέντος τοῦ μόσχου, μόνον ἦψατο, Θεοῦ ἐπειράθη ὀργῆς.
Ἄλλ' αὐτοῦ τὴν αὐθάδειαν φυγοῦσα ψυχὴ, σέβου τὰ Θεῖα καλῶς.

Ἀκήκοας, τοῦ Ἀβεσσαλώμ, πῶς τῆς φύσεως ἀντεξανέστη·
ἔγνωσ τὰς ἐναγεῖς αὐτοῦ πράξεις, αἷς ἐξύβρισε, τὴν κοίτην Δαυΐδ τοῦ πατρός.
Ἄλλ' αὐτὴ ἐμιμήσω, τὰς αὐτοῦ ἐμπαθεῖς, καὶ φιληδόνους ὀρμάς.

Υπέταξας, τὸ ἀδούλωτον, σοῦ ἀξίωμα τῷ σώματί σου·
ἄλλον γάρ Ἀχιτόφελ εὐροῦσα τὸν ἐχθρὸν ψυχὴ, συνῆλθες ταις τούτου βουλαῖς·
ἄλλ' αὐτὰς διεσκέδασεν, αὐτὸς ὁ Χριστός, ἵνα σὺ πάντων σωθῇς.

Ὁ Σολομῶν, ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλήρης,
οὗτος τὸ πονηρὸν ἐναντίον, τοῦ Θεοῦ ποτέ, ποιήσας ἀπέστη αὐτοῦ·
ὦ αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν σου βίον, ψυχὴ προσαφωμοίωσας.

Ταις ἡδοναῖς, ἐξελκόμενος, τῶν παθῶν αὐτοῦ κατερρύποῦτο, οἴμοι!
ὁ ἐραστής τῆς σοφίας, ἐραστής πορνῶν γυναικῶν, καὶ ξένος Θεοῦ·
ὃν αὐτὴ ἐμιμήσω, κατὰ νοῦν ὧς ψυχὴ, ἡδυπαθείαις αἰσχροῖς.

Τὸν Ῥοβοάμ, παρεζήλωσας, ἀλογήσαντα βουλῆς πατρῴας,
ἅμα δὲ καὶ τὸν κάκιστον δοῦλον, Ἱεροβοάμ, τὸν πρὶν ἀποστάτην ψυχὴ.
Ἀλλὰ φεῦγε τὴν μίμησιν, καὶ κράζε Θεῷ. Ἥμαρτον οἴκτειρόν με.

Τὸν Ἀχαάβ παρεζήλωσας, τοῖς μιάσμασι ψυχὴ μου, οἴμοι!
γέγονας σαρκικῶν μολυσμάτων, καταγώγιον καὶ σκεῦος αἰσchrὸν τῶν παθῶν.

Ἄλλ' ἐκ βάθους σου στέναξον, καὶ λέγε Θεῷ, τὰς ἁμαρτίας σου.

Ἐκλείσθη σοί, Οὐρανὸς ψυχὴ, καὶ λιμὸς Θεοῦ κατέλαβέ σε,
ὅτε τοῖς Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίστου, ὡς ὁ Ἀχαάβ, ἠπείθησας λόγοις ποτέ.
Ἀλλὰ τὴ Σαραφθίαν μιμουμένη, θρέψον Προφήτου ψυχὴν.

Τοῦ Μανασσῆ, ἐπεσώρευσας, τὰ ἐγκλήματα τῇ προαιρέσει,
στήσασα ὡς βδελύγματα πάθη, καὶ πληθύνουσα ψυχὴ, προσωχθίσματα·
Ἄλλ' αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν, ζηλοῦσα θερμῶς, κτῆσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοί, καὶ προσάγω σοι, ὥσπερ δάκρυα τὰ ῥήματά μου·
Ἦμαρτον, ὡς ἤμαρτε Πόρνη, καὶ ἠνόμησα, ὡς ἄλλος οὐδεὶς ἐπὶ γῆς.
Ἄλλ' οἰκτείρησον Δέσποτα τὸ ποίημά σου, καὶ ἀνακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τὴν εἰκόνα σου, καὶ παρέφθειρα τὴν ἐντολήν σου·
ὅλον ἀπημαυρώθη τὸ κάλλος, καὶ τοῖς πάθεσιν ἐσβέσθη Σωτὴρ ἡ λαμπάς.
Ἄλλ' οἰκτείρας ἀπόδος μοι, ὡς ψάλλει Δαυΐδ τὴν ἀγαλλίασιν.

Ἐπίστρεψον, μετανόησον, ἀνακάλυψον τὰ κεκρυμμένα·
λέγε Θεῷ τῷ τὰ πάντα εἰδότη· Σὺ γινώσκεις μου τὰ κρύφια μόνε Σωτήρ·
καὶ αὐτὸς με ἐλέησον, ὡς ψάλλει Δαυΐδ, κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Ἐξέλιπον, αἱ ἡμέραι μου, ὡς ἐνύπνιον ἐγειρομένου·
ὄθεν ὡς Ἐζεκίας δακρύω, ἐπὶ κλίνῃς μου προσθῆναί μοι χρόνους ζωῆς.
Ἀλλὰ τίς Ἡσαΐας, παραστήσεται μοι ψυχὴ, εἰμὴ ὁ πάντων Θεός;

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Βοήσασα, πρὸς τὴν ἄχραντον, Θεομήτορα πρὶν ἀπεκρούσω, λύσσαν παθῶν βιαίων
ὀχλούντων,
καὶ κατήσχυνας, ἐχθρὸν τὸν πτερνίσαντα.
Ἀλλὰ δὸς νῦν βοήθειαν ἐκ θλίψεως, κἄμοι τῷ δούλῳ σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὅν ἔστερξας, ὃν ἐπόθησας, οὔτινος κατ' ἵχνος ἦκες,
οὔτος τὴν μετάνοιαν εὔρε, καὶ δεδῶρηται, ὡς μόνος Θεὸς συμπαθής.
ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, παθῶν λυτρωθῆναι ἡμᾶς, καὶ περιστάσεων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρα με, ταις πρεσβείαις σου στήριξον Πάτερ,
φóβῳ μὲ τῷ ἐνθέῳ τειχίζων, καὶ μετάνοιαν, Ἀνδρέα παράσχου μοι νυν,
δυσωπῶ σε καὶ ῥῦσαί με, παγίδος ἐχθρῶν, τῶν ἐκζητούντων με.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριάς ἀπλή, ἀδιαίρετε, ὁμοούσιε καὶ φύσις μία, φῶτα καὶ φῶς,
καὶ ἅγια τρία, καὶ ἓν ἅγιον, ὑμνεῖται Θεὸς ἡ Τριάς.
Ἄλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωὴν καὶ ζωάς, ψυχὴ τὸν πάντων Θεόν.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε Θεογεννητορ,
ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τὸν ἕνα Υἱὸν καὶ Θεόν·
καὶ αὐτὴ προηinéωξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῇ τᾷ ἐπουράνιᾳ.

Τὰ Τριῶδια.

Ὡδὴ ἡ' Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμὸς.

Τὸν ἀναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίττουσιν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις,
καὶ τρέμουσι τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς ἄνθρακες τοῦ πυρὸς τοῦ αὔλου, συμφλέξατε τὰ ὑλώδη μου πάθη,
ἀνάπτοντές μοι νυν, τὸν ἔρωτα τῆς θείας, Ἀπόστολοι ἀγάπης.

Τὰς σάλπιγγας τὰς εὐήχους τοῦ Λόγου, τιμήσωμεν, δι' ὧν πέπτωκε
τείχη, ἀνίδρυτα ἐχθροῦ, καὶ τῆς θεογνωσίας, ἐδράσθησαν ἐπάλξεις.

Ἰνδάλματα ἐμπαθῇ τῆς ψυχῆς μου, συντρίψατε οἱ ναοὺς τε καὶ στήλας,
συντρίψαντες ἐχθροῦ, Ἀπόστολοι Κυρίου, ναοὶ ἡγιασμένοι.

Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας τὸν ἀχώρητον φύσει, ἐβάστασας τὸν βαστάζοντα πάντα,
ἐθήλασας Ἀγνή, τὸν τρέφοντα τὴν Κτίσιν, Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Εἰρμὸς, καὶ Ἦχος ὁ αὐτὸς.

«Τοῦ Πνεύματος τη ἀρχιτεκτονίᾳ, δειμάμενοι πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν,
Ἀπόστολοι Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τῶν δογμάτων, κατέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι πᾶσαν,
πλάνην εἰδωλικήν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστολοι ἡ καλὴ μετοικία, οἱ ἔφοροι Κόσμου, καὶ τῶν Οὐρανῶν πολῖται,
τοὺς ὑμᾶς ἀεὶ ἀνευφημοῦντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τρισήλιε παμφαῆς θεαρχία, ὁμόδοξε καὶ ὁμόθρονε φύσις,

Πατήρ ὁ παντουργός, Υἱὲ καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὕμνω σε εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔντιμον καὶ ὑπέρτατον θρόνον, ὕμνήσωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, ἀπαύστως οἱ λαοί, τὴν μόνην μετὰ τόκον, Μητέρα καὶ Παρθένον.

Τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ἦχος πλ.β'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὕμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». (Δίς)

Τροπάρια.

Ἡμαρτηκότα, Σωτὴρ ἐλέησον, διεγχειρόν μου τὸν νοῦν, πρὸς ἐπιστροφὴν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτείρησον βοῶντα· Ἡμαρτὸν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας, ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανόν, ἤγετο ὑπεράνω, ποτὲ τῶν ἐπιγείων· τούτου οὖν ψυχὴ μου, τὴν ἄνοδον ἀναλογίζου.

Τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ῥεῖθρον πρότερον, τη μελωτῇ Ἡλιοῦ, δι' Ἑλισσαιέ, ἔστη ἔνθα καὶ ἔνθα· αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ὁ Ἑλισσαιῖος, ποτὲ δεξάμενος, τὴν μελωτὴν Ἡλιοῦ, ἔλαβε διπλῆν, χάριν παρὰ Κυρίου, αὐτὴ δὲ ὦ ψυχὴ μου, ταύτης οὐ μετέσχες, τῆς χάριτος δι' ἀκρασίαν.

Ἡ Σωμανῖτις, ποτὲ τὸν δίκαιον, ἐξένισεν ὦ ψυχὴ, γνώμη ἀγαθῇ· σὺ δὲ οὐκ εἰσῳκίσω, οὐ ξένον, οὐχ ὁδίτην, ὅθεν τοῦ Νυμφῶνος, ῥιφήσῃ ἔξω θρηνωδοῦσα.

Τοῦ Γιεζῆ, ἐμιμήσω τάλαινα, τὴν γνώμην τὴν ῥυπαράν, πάντοτε ψυχὴ· οὗ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπώθου κἂν ἐν γήρει· φεῦγε τῆς γεέννης, τὸ πῦρ ἐκστᾶσα τῶν κακῶν σου.

Σὺ τὸν Ὁζίαν, ψυχὴ ζηλώσασα, τὴν τούτου λέπραν ἐν σοί, ἔσχες ἐν διπλῶ· ἄτοπα γὰρ λογίζῃ, παράνομα δὲ πράττεις· ἄφες ἃ κατέχεις, καὶ πρόσδραμε τῇ μετανοίᾳ.

Τοὺς Νινευίτας, ψυχὴ ἀκήκοας, μετανοοῦντας Θεῷ, σάκκῳ καὶ σποδῷ·
τούτους οὐκ ἐμιμήσω, ἀλλ' ὥφθης σκαιότερα,
πάντων τῶν πρὸ νόμου, καὶ μετὰ νόμον ἐπταικότων.

Τὸν ἐν τῷ λάκκῳ, βορβόρου ἤκουσας, Ἱερεμίαν ψυχὴ, πόλιν τὴν Σιών,
θρήνοις καταβοῶντα, καὶ δάκρυα ζητοῦντα,
μίμησαι τὸν τούτου, θρηνώδη βίον καὶ σωθήση.

Ὁ Ἰωνάς, εἰς Θαρσεῖς ἀπέδραμε, προγνοὺς τὴν ἐπιστροφήν,
τῶν Νινευιτῶν· ἔγνω γὰρ ὡς προφήτης, Θεοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν,
ὅθεν παρεζήλου, τὴν προφητείαν μὴ ψευσθῆναι.

Τὸν Δανιήλ, ἐν τῷ λάκκῳ ἤκουσας, πῶς ἔφραξεν ὡ ψυχὴ,
στόματα θηρῶν, ἔγνωκας πῶς οἱ Παῖδες, οἱ περὶ Ἀζαρίαν,
ἔσβεσαν τῇ πίστει, καμίνου φλόγα καιομένης.

Τῆς παλαιᾶς, Διαθήκης ἅπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχὴ,
πρὸς ὑπογραμμόν· μίμησαι τῶν δικαίων, τὰς φιλοθέους πράξεις·
ἔκφυγε δὲ πάλιν, τῶν πονηρῶν τὰς ἀμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτὴρ ἐλέησον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ πυρός, καὶ τῆς ἀπειλῆς,
ἧς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως ὑποστῆναι·
ἄνες μοὶ πρὸ τέλους, δι' ἀρετῆς καὶ μετανοίας.

Ὡς ὁ Ληστής ἐκβοῶ σοι τὸ Μνήσθητι· ὡς Πέτρος κλαίω πικρῶς·
ἄνες μοι, Σωτὴρ, κράζω ὡς ὁ Τελώνης· δακρύω ὡς ἡ Πόρνη·
δέξαι μου τὸν θρῆνον, καθὼς ποτὲ τῆς Χαναναίας.

Τὴν σηπεδόνα, Σωτὴρ, θεράπευσον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς,
μόνε ἰατρέ· μάλαγμά μοι ἐπίθες καὶ ἔλαιον καὶ οἶνον,
ἔργα μετανοίας, κατάνυξιν μετὰ δακρύων.

Τὴν Χαναναίαν κἀγὼ μιμούμενος, Ἐλέησόν με, βοῶ, τῷ Υἱῷ Δαυίδ·
ἄπτομαι τοῦ κρασπέδου ὡς ἡ Αἱμορροοῦσα·
κλαίω ὡς ἡ Μάρθα καὶ Μαρία ἐπὶ Λαζάρου.

Τὸ τῶν δακρύων, Σωτὴρ, ἀλάβαστρον ὡς μύρον κατακενῶν
ἐπὶ κεφαλῆς κράζω σοι ὡς ἡ Πόρνη τὸν ἔλεον ζητοῦσα·
δέησιν προσάγω καὶ ἄφεσιν αἰτῶ λαβεῖν με.

Εἰ καὶ μηδεὶς ὡς ἐγὼ σοι ἥμαρτεν, ἀλλ' ὅμως δέξαι κάμέ, εὐσπλαγχνε
Σωτὴρ, φόβῳ μετανοοῦντα καὶ πόθῳ κεκραγότα·

Ἡμαρτόν σοι μόνω, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Φείσαι, Σωτήρ, τοῦ ἰδίου πλάσματος καὶ ζήτησον ὡς ποιμὴν
τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον· πλανηθέντα ἐξάρπασον τοῦ λύκου,
ποίησόν με θρέμμα ἐν τῇ νομῇ τῶν σῶν προβάτων.

Ὅταν Κριτὴς καθίσῃς ὡς εὐσπλαγχνος καὶ δείξῃς τὴν φοβερὰν δόξαν
σου Χριστέ, ὦ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης,
πάντων δειλιώντων τὸ ἄστεκτον τοῦ βήματός σου.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ τοῦ Φωτός, τοῦ ἀδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμοῦ,
ἔλυσε παθῶν· ὅθεν εἰσδεδεγμένη, τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν,
φώτισον Μαρία, τοὺς σὲ πιστῶς ἀνευφημοῦντας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θαῦμα καινόν, κατιδῶν ἐξίστατο, ὁ θεῖος ὄντως ἐν σοί, Μῆτερ Ζωσιμας,
Ἄγγελον γὰρ ἑώρα, ἐν σώματι καὶ θάμβους·
ὅλος ἐπληροῦτο, Χριστὸν ὑμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὡς παρρησίαν, ἔχων πρὸς Κύριον, Ἀνδρέα Κρήτης σεπτόν,
κλέος δυσωπῶ, πρέσβευε τοῦ δεσμοῦ με, τῆς ἀνομίας λύσιν,
νῦν εὐρεῖν εὐχαῖς σου, Διδάσκαλε, Ὅσιων δόξα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄναρχε Πάτερ, Υἱὲ συνάναρχε, Παράκλητε ἀγαθέ, Πνεῦμα τὸ εὐθές,
Λόγου Θεοῦ Γεννηῆτορ, Πατρὸς ἀνάρχου Λόγε,
Πνεῦμα ζῶν καὶ κτίζον, Τριάς Μονὰς ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐκ βαφῆς, ἀλουργίδος, Ἀχραντε, ἡ νοητὴ πορφυρὶς τοῦ Ἑμμανουὴλ,
ἔνδον ἐν τῇ γαστρὶ σου ἡ σὰρξ συνεξυφάνθη·
ὅθεν Θεοτόκον, ἐν ἀληθείᾳ σὲ τιμῶμεν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμὸς.

«Ὁν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ,
καὶ τὰ Σεραφίμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τὰ Τριῶδια. Ὡδὴ θ' Ἦχος πλ. δ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πηγαὶ τοῦ σωτηρίου,νάματος δειχθέντες, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου,
Ἀπόστολοι, τῆς ἁμαρτίας τῇ δίψῃ, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τῷ τῆς ἀπωλείας, καὶ ὑποβρύχιον ἤδη γενόμενον,
σὴ δεξιᾷ, ὡς τὸν Πέτρον, Κύριε σῶσόν με.

Ὡς ἄλας τῶν νοστίμων, ὄντες διδαγμάτων, τὴν σηπεδόνα νοός μου
ξηράνατε, καὶ τῆς ἀγνοίας τὸ σκότος, ἀποδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰν ὡς τετοκυῖα, πένθος μοὶ παράσχου, δι' οὗ τὴν θείαν παράκλησιν Δέσποινα,
ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ εὐρεῖν δυνήσομαι.

Εἰρμὸς ἄλλος. Ἦχος ὁ αὐτός.

«Σὲ τὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσῖτιν, πᾶσαι γενεαὶ μεγαλύνομεν·
σωματικῶς γὰρ ἐσκήνωσεν ἐν σοί, τὸ πλήρωμα Παρθένε τῆς θεότητος».

Σὲ τὸ εὐκλεές τῶν Ἀποστόλων, σύστημα ὡδαῖς μεγαλύνομεν· τῆς
οἰκουμένης φωστῆρες γὰρ φαιδροῖ, ἐδείχθητε τὴν πλάνην ἐκδιώκοντες.

Εὐαγγελικὴ ὑμῶν σαγήνη, λογικοὺς ἰχθύας ἀγρεύοντες,
αὐτοὺς προσφέρετε πάντοτε Χριστῷ, ὁψώνιον Ἀπόστολοι μακάριοι.

Ἐν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσῃ, μέμνησθε ἡμῶν Ἀπόστολοι,
ἀπὸ παντὸς λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Σὲ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καὶ Υἱὲ σὺν τῷ Πνεύματι,
ἕνα Θεὸν ὁμοούσιον ὑμῶν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἄναρχον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν,
ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀρᾶς· χαρὰν γὰρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν Κύριον.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Μεγάλου Κανόνος.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου,
ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σὲ
πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.» (Δίς)

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα,
ὁ λόγος ἡσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις· διὸ μοὶ
τάλαινα ψυχὴ, τὶ ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερυνῇσαι τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ, τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκείνου,
πᾶσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἱστοροῦσάν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους·
ὦν τοὺς δευτέρους, ὦ ψυχὴ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἡσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πᾶσα,
ἐν σοὶ παρημέληται, Προφῆται ἡτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος·
αἱ τραυματίαι σου, ὦ ψυχὴ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ ὑγιούντός σε.

Τῆς Νέας παράγω σοι Γραφῆς τὰ ὑποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχὴ,
πρὸς κατάνυξιν· δικαίους οὖν ζήλωσον, ἁμαρτωλοὺς ἐκτρέπου,
καὶ ἐξιλέωσαι Χριστὸν, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνείᾳ καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα,
ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἁμαρτίας δίχα·
ὑπογραμμὸν σοι, ὦ ψυχὴ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας πρὸς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνas·
ψυχὴ μετανόησον, ἡ θύρα ἡνέωκται τῆς Βασιλείας ἤδη·
καὶ προαρπάζουσιν αὐτὴν Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους,
ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν·
ὦν οὐκ ἐζήλωσας, ψυχὴ, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τὸν βίον· ἀλλ' οὐαὶ σοὶ ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ,
ὑστερον ἐπείνασε, δεικνὺς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ, μὴ ἀθυμήσης·
ἂν σοὶ προσβάλῃ ὁ ἐχθρός, προσευχαῖς τε καὶ νηστείαις, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω
σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε· δεικνὺς τοὺς λίθους,
ἵνα ἄρτοι γένωνται· εἰς ὅρος ἀνήγαγεν ἰδεῖν τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου πάσας ἐν
ριπῇ.
Φοβοῦ, ὦ ψυχὴ, τὸ δρᾶμα· νῆφε, εὐχου, πᾶσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἡ φιλέρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος,
κηρύττων μετάνοιαν· Ἡρώδης ἠνόμησε, σὺν τῇ Ἡρωδιάδι.
Βλέπε, ψυχὴ μου, μὴ παγῆς, τῶν ἀνόμων ταῖς παγίσιν, ἀλλ' ἀσπάζου τὴν μετάνοιαν.

Τὴν ἔρημον ὥκησεν, ὁ Πρόδρομος τῆς χάριτος·
καὶ Ἰουδαία πᾶσα καὶ Σαμάρεια ἀκούοντες ἔτρεχον
καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἀμαρτίας ἑαυτῶν, βαπτιζόμενοι προθύμως· οὐς αὕτη οὐκ
ἐμιμήσω, ψυχή.

Ὁ γάμος μὲν τίμιος, ἡ κοίτη δὲ ἀμίαντος·
ἀμφότερα γὰρ, Χριστὸς προευλόγησε, σαρκὶ ἐστιώμενος,
ἐν τῆς Κανᾶ τῷ γάμῳ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐκτελῶν, καὶ δεικνύων πρῶτον θαῦμα, ἵνα σὺ
μετατεθῇς, ὦ ψυχή.

Παράλυτον ἔσφιγξε, Χριστὸς τὴν κλίνην ἄραντα, καὶ νεανίσκον,
θανόντα ἐξήγειρε, τῆς χήρας τὸ κύημα, καὶ τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ Σαμαρείτιδι
φανεῖς,
τὴν ἐν πνεύματι λατρεῖαν, σοί, ψυχή, προεζωγράφησεν.

Αἰμόρρουν ἰάσατο, ἀφ᾽ ἧ κρασπέδου Κύριος· λεπροὺς καθῆρε, τυφλοὺς καὶ
χωλεύοντας,
φωτίσας ἀνώρθωσε, κωφοὺς τε καὶ ἀλάλους, καὶ τὴν συγκύπτουσιν χαμαὶ,
ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, ἵνα σὺ σωθῇς, ἀθλία ψυχή.

Τὰς νόσους ἰώμενος, πτωχοῖς εὐηγγελίζετο, Χριστὸς ὁ Λόγος·
κυλλοὺς ἐθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, ἀμαρτωλοῖς ὠμίλει·
τῆς Ἰαείρου θυγατρὸς, τὴν ψυχὴν προμεταστᾶσαν, ἐπανήγαγεν ἀφ᾽ ἧ τῆς χειρός.

Τελώνης ἐσώζετο, καὶ Πόρνη ἐσωφρόνιζε, καὶ Φαρισαῖος,
αὐχῶν κατεκρίνετο· ὁ μὲν γάρ, Ἰλάσθητι, ἡ δέ, Ἐλέησόν με·
ὁ δὲ ἐκόμπαζε βοῶν· Ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι· καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀνοίας ρητά.

Ζακχαῖος Τελώνης ἦν, ἀλλ' ὅμως διεσώζετο, καὶ Φαρισαῖος,
ὁ Σίμων ἐσφάλλετο, καὶ Πόρνη ἐλάμβανε, τὰς ἀφεσίμους λύσεις,
παρὰ τοῦ ἔχοντος ἰσχὺν, ἀφιέναι ἀμαρτίας· ὃν, ψυχή, σαυτῇ ἰλέωσαι.

Τὴν Πόρνην, ὦ τάλαινα, ψυχή μου, οὐκ ἐζήλωσας, ἥτις λαβοῦσα,
μύρου τὸ ἀλάβαστρον, σὺν δάκρυσιν ἤλειψε, τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου·
ἐξέμαξε δὲ ταῖς θριξί, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, τὸ χειρόγραφον ῥηγνύοντος
αὐτῇ.

Τὰς πόλεις, αἷς ἔδωκε, Χριστὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ψυχή μου ἔγνωσ,
ὅπως κατηράθησαν· φοβοῦ τὸ ὑπόδειγμα, μὴ γένη ὡς ἐκεῖναι·
ταῖς ἐν Σοδόμοις γὰρ αὐτὰς, ὁ Δεσπότης παρεικάσας, ἕως Ἄδου κατεδίκησε.

Μὴ χεῖρων, ὦ ψυχή μου, φανῇς δι' ἀπογνώσεως, τῆς Χαναναίας,

τὴν πίστιν ἀκούσασα. δι' ἧς τὸ θυγάτριον, λόγῳ Θεοῦ ἰάθη.
Υἱὲ Δαυΐδ, σῶσον κάμέ, ἀναβόησον ἐκ βάθους, τῆς καρδίας, ὡς ἐκείνη, Χριστῷ.

Σπλαγχνίσθητι, σῶσόν με· Υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησον, ὁ δαιμονῶντας,
λόγῳ ἰασάμενος· φωνὴν δὲ τὴν εὐσπλαγχνον, ὡς τῷ Ληστῇ,
μοι φράσον· Ἀμήν σοι λέγω, μετ' ἐμοῦ, ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ, ὅταν ἔλθω ἐν τῇ
δόξῃ μου.

Ληστῆς κατηγορεῖ σοι, Ληστῆς ἐθελόγει σοι· ἀμφοτέροι γὰρ, σταυρῷ
συνεκρέμαντο.

Ἄλλ' ὦ Πολυεύσπλαχνε, ὡς τῷ πιστῷ Ληστῇ σου, τῷ ἐπιγνόντι σε
Θεόν, κάμοι ἀνοιξον τὴν θύραν, τῆς ἐνδόξου βασιλείας σου.

Ἡ Κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα· ὄρη καὶ πέτραι,
φόβῳ διερρήγνυντο· καὶ γῆ συνεσείετο, καὶ Ἄδης ἐγυμνοῦτο·
καὶ συνεσκοτάσε τὸ φῶς, ἐν ἡμέρᾳ, καθορῶν σε, Ἰησοῦ προσηλωμένον σαρκί.

Ἀξίους μετανοίας, καρποὺς μὴ ἀπαιτήσης με· ἡ γὰρ ἰσχύς μου,
ἐν ἐμοὶ ἐξέλιπε· καρδίαν μοι δώρησαι, αἰὲ συντετριμμένην·
πτωχεῖαν δὲ πνευματικὴν, ἵνα ταῦτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν, μόνε Σωτήρ.

Κριτὰ μου καὶ γινῶστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις,
κρίναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδὼν με φεῖσαι·
καὶ οἴκτειρόν με, Ἰησοῦ, τὸν ὑπὲρ τὴν πᾶσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀπάσας ἐξέστησας, τῇ ξένη πολιτείᾳ σου, Ἀγγέλων τάξεις,
βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καὶ φύσιν ὑπερβάσας, ἀνθ' ὧν ὡς ἄϋλος
τοῖς ποσίν,
ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Ὅσια τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε, ὅσια Μητέρα,
ῥυσθῆναι κακώσεων, καὶ θλίψεων τῶν κύκλῳ, συνεπιτιθεμένων,
ἵνα ῥυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀνδρέα σεβάσμιε, καὶ Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμὴν τῆς Κρήτης,
μὴ παύσῃ δεόμενος, ὑπὲρ ταῶν σὲ ὑμνοούντων· ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης,
ὀργῆς καὶ θλίψεως καὶ φθορᾶς, καὶ πταισμάτων ἀνεικάστων, οἱ τιμῶντες σου ταὴν
μνήμην πιστῶς.

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριάς ὁμοούσιε, Μονὰς ἡ τρισυπόστατος, σὲ ἀνυμνοῦμεν,
Πατέρα δοξάζοντες, Υἱὸν μεγαλύνοντες, καὶ Πνεῦμα προσκυνοῦντες,
τὸν ἕνα φύσει ἀληθῶς, Θεόν, ζωὴν τε καὶ ζωάς, βασιλείαν ἀτελεύτητον.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννητορ ἄχραντε, ἐν σοὶ γὰρ αὕτη, πιστῶς
βασιλεύουσα,
ἐν σοὶ καὶ κρατύνεται, καὶ διὰ σοῦ νικῶσα, τροποῦται πάντα πειρασμόν,
καὶ σκυλεύει πολεμίους καὶ διέπει τὸ ὑπῆκοον.

Ὁ Εἰρμὸς.

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου,
ἄφθορος ἡ κύησις· Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σὲ
πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εἶτα τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰώνων.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς ληστρικαῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τετραυμάτισαι,
ἐξ οἰκείων πταισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς·
ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρόν, ἐν κατανύξει βόησον.
Ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτὴρ ἀνάστησον, καὶ σῶσόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωΐ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ ἡγαλλιασάμεθα καὶ
εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν
ἐταπείνωσας ἡμᾶς. ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Στίχ. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν
χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς. καὶ τὰ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικὸν.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς,
καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες ἑαυτούς,
στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε,
τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε,
καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε·
νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἡξιώθητε·
πρεσβεύσατε ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε,
καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, πλημμελημάτων λύσιν,
καὶ εἰρήνην δωρηθῆναι ἡμῖν.

Συνάπτεται δὲ καὶ ἡ Α΄ Ὥρα, ἄνευ Στιχολογίας καὶ μετ' αὐτὴν γίνεται ἡ Ἀπόλυσις.

Πηγές: [Ιερά Αρχιεπισκοπή Κρήτης](#) - saint.gr